

[Niels Jørgen Nielsen.]

enkelte love ofte er vedtaget ud fra et aktuelt behov på ret stærkt begrænsede områder.

Med hensyn til det første forhold, dette med udviklingen, gælder det, at landbrugsvidenskaben såvel inden for planteproduktion som på det veterinære område har frembragt en række værdifulde resultater, som jo i høj grad er med til at billiggøre produktionen af levnedsmidler. Hvis man skulle dømme efter visse journalisters bidrag til levnedsmiddeldebatten, må man ganske vist undertiden få det indtryk, at udnyttelsen af videnskabens resultater er ensbetydende med en forringelse af levnedsmidlernes kvalitet og sundhed, og beklageligvis har denne særlige presseindsats nok på dette område ikke været helt uden indflydelse på den almindelige forbrugers indstilling. Jeg vil gerne sige: ikke at udnytte de landbrugsvidenskabelige fremskridt, det ville være lige så tåbeligt, som hvis man ville forbyde moderne lægemidler. Men som det gælder for anvendelsen af moderne lægemidler, så gælder det også for benyttelsen af kemiske midler inden for fødevareresektoren, at hvad der i visse mængder kan befordre sundhed, kan i andre mængder føre til død, og derfor må vi til enhver tid — og det gælder ved planteproduktion, det gælder husdyrene, og det gælder ved den industrielle behandling — have tilstrækkelig kontrol, så der ikke løbes nogen sundhedsmæssig risiko.

Det område, hvor det står svagest til med denne kontrol for tiden, er uden tvivl vores import, for selv om landbruget forsyner den danske befolkning med den helt overvejende del af levnedsmidlerne, så har vi jo alligevel en vis import, og dér har vi ikke tilfredsstillende kontrolforanstaltninger, når det gælder det, vi her taler om.

Selv om landbruget nu forsyner den danske befolkning, så eksporterer det jo alligevel $\frac{2}{3}$ af sin produktion, og derfor må vi med levnedsmiddellovgivningens udformning og administration tage hensyn til dette forhold. I landbruget er man helt i klar over, at der skal sættes på kvalitet og sundhed, hvis danske landbrugsvarer skal kunne klare sig i den hårde konkurrence på det internationale fødevareremarked, men kvalitet og sundhed er jo ikke kun et spørgsmål om anvendelse af kemikalier eller ikke-anvendelse.

Det har først og fremmest noget at gøre med ernæring og sundhed hos både planter og dyr, og derfor bør disse områder med i en tidssvarende lovgivning på levnedsmiddelområdet. Når det kommer til stykket, repræsenterer kemikalierne kun et ganske lille hjørne af levnedsmiddelområdet; dette hjørne skal tilgodeses, og det skal det lige så energisk som andre områder, men det kan aldrig blive det primære eller det bærende i bestræbelserne for at producere sunde kvalitetsvarer, og derfor kan kemikalieproblemerne heller ikke blive udgangspunktet for en tidssvarende og rationel levnedsmiddellovgivning.

Danske levnedsmiddelproducenter er interesseret i at konkurrere på sundhed og kvalitet, og den interesse, man har på det internationale marked, gør, at producenterne har lige så stor interesse i disse spørgsmål som de danske forbrugere; der er ikke på dette område den kløft imellem forbrugere og producenter, som man ofte vil give det udseende af. Det er klart, at når det drejer sig om priserne, må der være et naturligt økonomisk modsætningsforhold, men når det drejer sig om at producere sunde kvalitetsfødevarer, er der ikke nogen modsætning; det tjener begge parter interesser, at man dér gør, hvad man kan.

Må jeg minde om, at Danmark var om ikke det første, så i hvert fald et af de allerførste lande, der fik udryddet kvægtuberkulosen. Vi var de første, der indførte totalt forbud mod benyttelse af DDT. Vi var også blandt de allerførste, der forbød brugen af de specielle væksthæmmende hormoner ved produktion af slagtefjerkræ — bare for at nævne enkelte eksempler på, at man ikke er veget tilbage for at gribe ind, hvor varernes kvalitet eller sundhed var det mindste truet. Det må de ikke være, og derfor må man fortsætte med den linje.

Men på denne baggrund finder jeg det beklageligt, at journalister uden nogen som helst personlig risiko for et retsligt efterspil kan føle sig fristet til at rette generelle og usaglige beskyldninger mod et helt erhverv for misbrug af veterinærmedicin, sådan som vi for ikke så længe siden kunne læse om det i visse blade. Jeg finder også her en beklagelig tendens til at søge at skabe et modsætningsforhold på dette område imellem forbrugere og producenter. Det er ikke rime-